

Przedpłata (za egz. nieobowiązkowe) na miesiąc styczni 1,30 zł.

Krotoszyński

Cena ogłoszeń miejscowych za wiersz milimetr. (1-lam) lub jego miejsce 8 groszy.

Oredownik Powiatowy

wychodzi w środy i soboty.

Administracja: DRUKARNIA PRZEMYSŁOWA — KROTOSZYN, UL. KOZMIŃSKA 2. TEL. 164.

REDAKCJA DZIAŁU URZĘDOWEGO — STAROSTWO W KROTOSZYNIE — TELEFON 39.

Rozporządzenie Wojewody Poznańskiego.

z dnia 17 grudnia 1930 r.

o uregulowaniu wykonywania przemysłu kominarskiego przez okręgowych kominarzy.

Na podstawie §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zbiór ustaw pr. str. 265) oraz §§ 137 i 139 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 (Zbiór ustaw pr. str. 195) oraz art. 113 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam za zgodą Izby Wojewódzkiej z dnia 23 grudnia 1930 r., co następuje:

Okręgowi przemysłowcy kominarscy.

§ 1. Koncesjonowany przemysłowiec kominarski, któremu władza przemysłowa I-szej instancji przydzieliła okręg, jest uprawniony do pobierania od właścicieli lub ustanowionych przez nich zarządców nieruchomości tytułem wynagrodzenia za czyszczenie i wymiatanie kominów opłat, ustalonych w ustanowionej na podstawie art. 43 rozporządzenia o prawie przemysłowem taryfje maksymalnej dla kominarzy dla danego okręgu.

§ 2. Okręgowy przemysłowiec kominarski wykonywać winien swój zawód bądź osobiście, bądź też przy pomocy dokładnie przez siebie kontrolowanych pomocników i uczniów, w ostatnim wypadku pod osobistym swoim dozorem. Nie wolno mu poruczać czynności kominarskiej samym uczniom którzy mogą spełniać jedynie funkcje pomocnicze lub początkowe w obecności kwalifikowanych pomocników.

§ 3. Okręgowy przemysłowiec kominarski winien z godnie z postanowieniem § 16 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 r., zawierającym przepisy wykonawcze do prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 942) stale mieszkać w przydzielonym mu okręgu kominarskim, jak również zgłosić każdą zmianę pomieszczenia władzy przemysłowej I-szej instancji.

O nieobecności swojej trwającej ponad 3 dni w okręgu kominarskim winien przedzić przedtem władzę przemysłową I-szej instancji celem zarządzenia zastępstwa.

§ 4. Obowiązkiem okręgowego przemysłowca kominarskiego jest obecność na żądanie władzy przy pożarze w jego okręgu, oraz współdziałanie przy badaniu palenisk kominów w nowowbudowanych lub przebudowanych budynkach, wreszcie wydanie

żądanych przez władze pisemnych lub ustnych opinij.

§ 5. O wszelkich wadliwościach kominów, stwierdzonych przy sposobności ich wymiatania i czyszczenia, należy zawiadomić natychmiast właściciela, względnie zarządcę danego budynku i wezwać ich do usunięcia braków w oznaczonym terminie, a w razie niezastosowania się przez nich do wezwania donieść o tem właściwej władzy policyjno-budowlanej.

Okręgowy przemysłowiec kominarski oraz jego personel pomocniczy mają prawo w razie potrzeby do wstępu do mieszkania innych ubikacyj celem zbadania urządzeń paleniskowych i kominowych oraz ich wyczyszczenie.

Obowiązek czyszczenia przewodów kominowych i palenisk.

§ 6. Czyszczenie przewodów kominowych winni przeprowadzać właściciele lub zarządcy domów za pośrednictwem okręgowego przemysłowca kominarskiego.

Sposób przeprowadzenia czyszczenia kominów.

§ 7. Właściciele lub zarządcy domów zobowiązani są umożliwić okręgowemu przemysłowcowi kominarskiemu przeprowadzanie czyszczenia sposobem, ustalonym niniejszem rozporządzeniem. W szczególności winni mu umożliwić dostęp do otworów kominowych, rur do palenisk, a również do piwnic budynku celem usunięcia sadzy itp.

Po wsiach winni są ponadto dostarczyć przemysłowcowi kominarskiemu potrzebny drabin.

Na dachach krytych słomą zobowiązani są umieścić tego rodzaju drabinki stale na powierzchni dachu.

§ 8. Czyszczenie używanych przewodów kominowych i rur uskutecznia się w letowej porze rano od godz. 3--6 co 6 tygodni w zimowej porze rano od godz. 5--8 co 4 tygodnie. Do czyszczenia kominów należy każdorazowo usunięcie sadzy zgromadzonych w sposób uniemożliwiający ulatnianie sadzy.

W wypadkach, gdy przywody kominowe względnie rury są szczególnie intensywnie używane (np. w przedsiębiorstwach przemysłowych, restauracjach, hotelach itd.), lub gdy przewody z powodu wadliwej konstrukcji grożą szczególnem niebezpieczeństwem ogniowem, uprawniona jest władza policyjno-budowlana do zarządzenia częstszego przeprowadzania wycieru (co 14 dni).

§ 9. Kminy osobno stojące większych instalacji paleniskowych fabryk, przedsiębiorstw rolni-

czych, tudzież wszystkie kominny palenisk kotłów parowych — nie podlegają przymusowi wymiatania niezależnie od tego, czy są to kominny murywane, lub żelazne.

Dla kominów kowalskich, o ile nie są one konstrukcyjnie połączone z domami mieszkalnymi, wystarszy rocznie 2-razowe wymiatanie, z których jedno musi być połączone z badaniem ich stanu budowlanego przez kominiarza z udziałem przedstawiciela miejscowej władzy policyjno-budowlanej.

§ 10. Przemysłowiec kominarski, przeprowadzający czyszczenie, zobowiązany jest termin zamierzonej pracy podać do wiadomości właściciela lub zawiadowcy budynku na 24 godzin przed terminem wymiatania, a ponadto w tymże samym czasie zamierzone czyszczenie obwiesić w podwórzu.

§ 11. Kanały dymowe ognisk kuchennych i pieców piekarskich winny być czyszczone w tak krótkich odstępach czasu, by zapobiec niebezpiecznemu nagromadzeniu i zapaleniu się sadzy.

§ 12. O ile z kominów i rur nie można usunąć sadzy spieczonej (żużle) przez zwykłe wymiatanie, należy kazać ją wypalić przez przemysłowca kominarskiego.

Wypalać wolno jedynie za zezwoleniem miejscowej władzy policyjno-ogniowej, przestrzegając ściśle zarządzone przez nią środki ostrożności.

Potrzebny do wypalania materiał mają dostarczyć właściciele lub zawiadowcy domów. Winni oni mieć w pogotowiu ogniowi wale zbiorniki na wymioną z kominów sadzę.

§ 13. W domach mieszkalnych i fabrykach, a szczególnie na strychach tychże nie jest dozwolone przechowywanie materiałów łatwopalnych, a składanie tamże przedmiotów celem natychmiastowego użytku winno być uskuteczniene w co najmniej 1-metrowej odległości od palenisk i kominów, aby rozgrzanie się ich lub zapalenie było wykluczone.

§ 14. Każdy okręgowy przemysłowiec kominarski ma obowiązek donosić miejscowej władzy policyjno-ogniowej o zauważonych usterkach w urządzeniach paleniskowych i kominach, jakoteż o wykroczeniach przeciw niniejszemu rozporządzeniu porządkowemu.

N a d z ó r.

§ 15. Nadzór nad okręgowymi kominarzami wykonuje władza przemysłowa I-szej instancji.

Władza przemysłowa I-szej instancji czuwa nad należytem wykonywaniem przez okręgowych kominarzy ich obowiązków zawodowych, przeciwdziałając nadużyciom ze strony kominarzy i nakłada na nich w razie potrzeby kary.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 16. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu porządkowemu będą karane — o ile nie ma zastosowania kara wyższa z § 367 cyfra 6 i § 368 cyfra 4 kodeksu karnego wzgl. postępowanie karne z rozp. Prez. o prawie przemysłowym — grzywną do 60, zł. a w razie nieściągalności tej grzywny — odpowiednim aresztem.

§ 17. Nienaruszonym pozostaje uprawnienie powiatowych i miejscowych władz policyjno-budowlanych do wydawania w granicach ich kompetencji porządkowych zarządzeń w zakresie bezpieczeństwa ogniowego.

§ 18. Niniejsze rozporządzenie porządkowe obowiązuje z dniem ogłoszenia i z dniem tym traci moc obowiązującą dotychczasowe rozporządzenia policyjne, wydane w sprawach unormowanych niniej-

szem rozporządzeniem, w szczególności rozporządzenie policyjne z dnia 29. XII. 1927 r., regnujące sposób czyszczenia przewodów kominowych i palenisk na terenie Województwa Poznańskiego (Dz. Urz. Woj. Pozu. Nr. 53, poz. 699).

Wojewoda: (—) Roger Raczyński.

„Powyższe rozporządzenie podają do wiadomości z tem, że zostało ono ogłoszone w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim z 10. stycznia 1931 r. (Nr. 2/31 poz. 21).

Krotoszyn, 26. stycznia 1931 r.

Starosta Powiatowy: Krykiewicz.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE WOJEWODY POZNAŃSKIEGO

z dnia 12 stycznia 1931 r.

w sprawie czynności przygotowawczych do wprowadzenia w życie przepisów Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309).

Na podstawie przepisów § 27 punkt 8 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653) zarządzam co następuje:

§ 1. Zarządy wszystkich gmin miejskich oraz wiejskich i przełożeń obszarów dworskich przeprowadzą względnie uzupełnią istniejącą numerację wszystkich domów mieszkalnych, położonych na swoim terenie.

§ 2. Każdy dom winien być zaopatrzoney we właściwy kolejny numerporządkowy w formie tabliczki umieszczonej przez właściciela i na jego koszt przy wejściu od strony zewnętrznej w sposób widoczny i trwały.

Ten sam przepis dotyczy także takich budynków, które tylko czasowo są zamieszkałe.

Należących do domu mieszkalnego zabudowań jako objętych jego numerem nie należy osobno numerować.

§ 3. Wszelkie domy, w których istnieją co najmniej dwa odrębne mieszkania względnie lokale handlowe, przemysłowe lub inne muszą być w terminie do 1 marca 1931 r. zaopatrzone przez właściciela i na jego koszt w kolejny numer w sposób widoczny i trwały za pomocą tabliczki metalowej o rozmiarach 12 na 8 cm. z czarnym numerem arabskim na białym tle, umieszczonej w środku nad każdym wejściem do danego lokatu w ten sposób, ażeby porządek cyfr szedł od dołu przyczem lewa strona domu od wejścia licząc ma być początkowa.

Wykaz numerów lokali winien być umieszczony przy wejściu od strony wewnętrznej budynku z podaniem nazwiska osoby względnie nazwy firmy użytkującej lokal.

W zakładach i instytucjach prowadzący gospodarstwo domowe pod wspólnym zarządem (np. biuro, przytuliska dla starców, sierotnice, klasztory i t. p.) numeracja mieszkań nie jest wymagana.

§ 4. Zarządy gmin miejskich, wiejskich i przełożeń obszarów dworskich sporządzą w terminie do 1 marca 1931 wykazy domów według kolejnej numeracji dla całej miejscowości a w miejscowościach, w których istnieją ulice zaopatrzone nazwami, według alfabetycznego porządku placów i ulic oraz kolejnych numerów domów.

W wykazie domów należy również podać imię i nazwisko oraz bliższy adres właściciela względnie osób zobowiązanych do wykonywania czynności meldunkowych w wypadku, jeśli właściciel wyznaczy zastępcę zgodnie z art. 9 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. Nr. 32, poz. 309.)

5. Domy zaopatrzone w kilka numerów (np. narożnie, przechodnie itp.) figurujące w spisie domów przy różnych ulicach, należy w wykazie oznaczyć uwagą, że dom taki figuruje również pod innym numerem innej ulicy.

§ 6. W razie niewykonania przez właścicieli domów należycie w oznaczonym terminie obowiązków, wynikających z niniejszego rozporządzenia, ulegną oni karom przewidzianym w art. 24—27 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309), a nadto będą względem nich w myśl § 43 ustęp 5 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych stosowane środki, przewidziane w Rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polaki z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne.

Wojewoda;

w z. (—) Dr. Typrowicz, Wicewojewoda.

Rozporządzenie Wykonawcze Wojewody Poznańskiego

z dnia 12 stycznia 1931 r.

w sprawie prowadzenia domowych ksiąg i list meldunkowych.

Na podstawie art. 4 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 309) zarządzam co następuje:

§ 1. W miastach: Poznaniu i Bydgoszczy nakłada się na właścicieli domów względnie na ustanowionych przez właścicieli domów zastępców, powołanych do wykonywania czynności meldunkowych na podstawie art. 9 wyżej powołanego rozporządzenia, obowiązek prowadzenia „Domowych ksiąg meldunkowych“ od dnia 15 lutego 1931 poczynąwszy.

Domowe księgi meldunkowe powinny zawierać następujące rubryki:

1. Nazwisko i imię,
2. imiona rodziców,
3. Zawód,
4. data urodzenia,
5. wyznanie,
6. przynależność państwowa,
7. stosunek do powszechnego obowiązku wojskowego,
8. skąd przybył (miejsce zamieszkania),
9. data przybycia na pobyt czasowy,
10. data przybycia na zamieszkanie,
11. pokwitowanie biura meldunkowego (data i podpis,
12. Data wyprowadzenia się. Dokąd się wy-meldował,
13. pokwitowanie biura meldunkowego (data i podpis,
14. Uwagi.

Obowiązkiem zarządu gminy jest dostarczenie

zainteresowanym na żądanie odpowiednich formularzy po cenie kosztów własnych.

§ 2. We wszystkich gminach miejskich za wyjątkiem Poznania i Bydgoszczy na terenie Województwa Poznańskiego oraz we wszystkich gminach wiejskich, obszarach dworskich w powiatach: ezarnkowskim, chodzieskim, kępińskim, krotoszyńskim, leszczyńskim, międzybódzkim, nowotomeczyńskim, odolanowskim, ostrzeszowskim, rawickim, wolsztynieńskim, i wyższym nakłada się na właścicieli domów względnie ustanowionych przez właścicieli domów zastępców (vide § 1 rozp.) obowiązek prowadzenia „List osób w domu zamieszkałych“ z dniem 15. lutego 1931 r. poczynąwszy.

Lista osób w domu zamieszkałych winna zawierać następujące rubryki:

1. Numer porządkowy,
2. nazwisko i imię
3. skąd przybył (miejsce zamieszkania)
4. data przybycia
5. uwagi (data wymeldowania i t. p.)

§ 3. Przewidziany w poprzednich paragrafach obowiązek prowadzenia „Domowych ksiąg meldunkowych“ i „List osób w domu zamieszkałych“ nie dotyczy właścicieli, dzierżawców lub innych odpowiedzialnych kierowników hoteli pensjonatów, domów noclegowych i innych wszelkiego rodzaju zakładów, przeznaczonych do przyjmowania osób na mieszkania lub nocleg za opłatą lub bezpłatnie.

W zakładach tych stosownie do postanowień art. 5 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309) mają być prowadzone księgi meldunkowe i listy osób przebywających w zakładzie wzoru Nr. 10 i 10 A, ustalonego w § 28 i § 50 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653.)

§ 4. Winni przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia ulegną karom, przewidzianym w art. 24—27 powołanego na wstępie rozporządzenia a nadto przeciwko winnym mogą być zastosowane środki, przewidziane w Rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:

w z. (—) Typrowicz, wicewojewoda.

Powyższe rozporządzenia P. Wojewody podają do publicznej wiadomości osobom interesowanym celem ścisłego wykonania.

P. P. Burmistrzom i Wójtom polecam przypilnować, aby wszelkie wymagane czynności zostały w oznaczonym terminie ukończone.

Krotoszyn, dnia 30 stycznia 1931 r.

Starosta Powiatowy: Krykiewicz.

L. dz. 280/31.

W zagrodzie Jana Paluszkiewicza w Krotoszynie stwierdzono cholera drobiu.

Krotoszyn, 28-go stycznia 1931 r.

Starosta Powiatowy: Krykiewicz.

L. dz. 11/31 wet.

czych, tudzież wszystkie dominy, należące do...

Zmiana wysokości odsetek za zwłokę w opłatach na rzecz Zakładu Ubezpiecz. od wypadków w roln.

Odsetki, jakie należy zastosować do zaległych opłat na rzecz wymienionego Zakładu, wynoszą obecnie tylko 1% miesięcznie.

PP. Wójtom, Magistratom, Urzędowi gminnym i Zarządom obszarów dworskich powiatu Krotoszyńskiego udzielam zarządzenie to do wiadomości i zastosowania się.

Krotoszyn, 29. stycznia 1931 r.

Przewodniczący Wydziału Powiat.
(-) Krykiewicz.

L. dz. 2341/30.

Przyjmowanie terminatorów w naukę.

Ministerstwo przemysłu i handlu reskryptem z 9. 1. 1931 Nr. PD. 6/31 wyjaśniło, że w myśl art.

149 prawa przemysłowego po dniu 15. 12. 1930 r. wolno przyjmować na naukę i kierować praktycznym wykształceniem terminatorów tylko osobom, które nabyły prawo używania tytułu mistrza (majstra) rzemieślniczego (art. 158 i 159). Przed tym dniem prawo to przysługiwało na okres 3 lat po wejściu w życie prawa przemysłowego także osobom wymienionym pod 1 i 2 art. 149.

Osoby te utraciły z dn. 15. 12. 1930 r. prawo przyjmowania terminatorów na naukę rzemiosła. Jednak terminatorzy, którzy odbywają już naukę rzemiosła u tych rzemieślników na mocy umowy pisemnej, zawartej przed dniem 15. 12. 1930 r. po ukończeniu nauki u tych rzemieślników będą mogli być dopuszczeni przez Izbę Rzemieślniczą do egzaminu czeladniczego.

Krotoszyn, dnia 28. stycznia 1931 r.

Starosta Powiatowy: Krykiewicz.

L. dz. 276/31.

Dział nieurzędowy.

Administracja Dóbr Krotoszyńskich w Krotoszynie

sprzeda w drodze

PRZETARGU

ofertowego i ustnego, większą ilość maszyn, wybrakowanych i łomu żelaznego kutego i lanego.

Oferty składać należy do dnia 5-go lutego br. w Administracji Dóbr Krotoszyńskich, Krotoszyn-Zamek.

Przedmioty przeznaczone do sprzedaży obejmować można w folwarku Benice.

Przetarg ustny dnia 7-go lutego o godz. 11-tej przed połud. na podwórzu folwarku Benice.

W środę, dnia 4 lutego 31 r. o 9 przed poł.

odbędzie się w Hotelu Wielkopolskim przy Małym Rynku sprzedaż drzewa opałowego, a mianowicie:

szczap, wałków, pieńków i gałęzi oraz kupek drągowych, w drodze publicznego przetargu.

GAŚSIORKIEWICZ, zastępca burmistrza.

Kupuję wszelkie konie do bicia przy nagłych wypadkach.

Hodowla lisów srebrnych
Biedermann — Tomnice.

STIENMETZA CHLEB GRACHIAM

Wysoko gatunkowa RAZÓWKA PSZENNA, najlepszy pełnowartościowy chleb ks. KNEIPP'A oraz

STIENMETZA CHLEB ŻYTNIA
czysta razówka żytnia.

Pobudzający apetyt!

Smaczny!

Zalecany przez wielu lekarzy.

Nieodzowny dla Turystów!

Prawdziwy tylko z znakiem towarowym „STEINMETZ”, który jest umieszczony na chlebie i opakowaniu

Wypiekany w piekarni!

K. KOPYDŁOWSKIEGO KROTOSZYN, MAŁY RYNEK nr. 8.